

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Petry Venclové a Aleše Korejtky, v právní věci

žalobce: L. V.

proti

žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2018, sp. zn. KrÚ 28829/2018, č. j. ODSH-35570/2018-Sa,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Městského úřadu Holice ze dne 4. 12. 2017, č. j. MUHO/18969/2017, sp. zn. MUHO 11031/2017/ŽPSÚ/Vin, byla na základě žádosti obce Poběžovice u Holic ze dne 15. 8. 2017 podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále též „stavební zákon“), povolena stavba s názvem „*oprava místní komunikace Poběžovice – II. etapa (objekt SO 102)*“. Stavba byla povolena na pozemku stavebníka evidovaném v katastru nemovitostí jako pozemková parcela č. X v k. ú. Poběžovice u Holic o výměře 11 910 m², druh pozemku ostatní plocha, způsob využití – silnice. Dle stavebního povolení měla být předmětná stavba realizována výlučně na

pozemku ve vlastnictví stavebníka (p. p. č. X v k. ú. Poběžovice u Holic) s tím, že případné vstupy na cizí pozemky budou projednány a odsouhlaseny s vlastníky těchto pozemků před zahájením stavebních prací (podmínka pro provedení stavby č. 21).

2. Vzhledem k tomu, že se jednalo o řízení s velkým počtem účastníků ve smyslu § 144 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), byly účastníkům řízení podle § 109 písm. e) a f) stavebního zákona (tj. i vlastníkům sousedních pozemků nebo staveb na nich) v souladu s § 112 odst. 1 stavebního zákona písemnosti (tedy i samotné stavební povolení) v řízení doručovány podle § 144 odst. 6 správního řádu, tj. veřejnou vyhláškou (§ 25 správního řádu), přičemž účastníci řízení podle § 109 písm. e) a f) stavebního zákona byli v oznámení o zahájení řízení a v dalších úkonech řízení identifikováni v souladu s § 112 odst. 1 stavebního zákona uvedením pozemků a staveb přímo dotčených vlivem záměru. Takto byl identifikován i žalobce, když v oznámení o zahájení řízení a ve stavebním povolení byly uvedeny též pozemky žalobce evidované v katastru nemovitostí jako p. p. č. X (o výměře 68 m²), X (o výměře 83 m²) a X (o výměře 69 m²) v k. ú. Poběžovice u Holic (uveden nebyl pouze pozemek evidovaný v katastru nemovitostí jako p. p. č. X v k. ú. Poběžovice u Holic o výměře 9 m²).
3. Rozhodnutí Městského úřadu Holice ze dne 4. 12. 2017, č. j. MUHO/18969/2017, sp. zn. MUHO 11031/2017/ŽPSÚ/Vin, nabylo moci práva dne 5. 1. 2018.
4. Dne 20. 2. 2018 nahlédl žalobce osobně do správního spisu a dne 4. 4. 2018 (tedy po 43 dnech) podal proti rozhodnutí Městského úřadu Holice ze dne 4. 12. 2017, č. j. MUHO/18969/2017, sp. zn. MUHO 11031/2017/ŽPSÚ/Vin, odvolání, v němž uvedl, že se dne 20. 2. 2018 dozvěděl o vydání výše zmíněného stavebního povolení. Namítal, že s ním mělo být jednáno jako s účastníkem dle § 27 odst. 1 správního řádu (ve spojení s § 109 písm. c/ stavebního zákona), neboť stavba je prováděna i na jím vlastněných pozemcích, a proto mu mělo být stavební povolení doručeno „jednotlivě“, resp. do vlastních rukou. To se však nestalo, stavební povolení bylo doručováno veřejnou vyhláškou (nadto ve stavebním povolení žalobce nebyl identifikován jménem a příjmením, pouze označením pozemků přímo dotčených vlivem záměru), a proto stavební povolení dle názoru žalobce nenabylo právní moci a žalobce se proti němu může odvolat.
5. Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 6. 2018, č. j. ODSH-35570/2018 – Sa, sp. zn. KrÚ 28829/2018, odvolání žalobce jako opožděné zamítl. Konstatoval, že žalobce je zjevně účastníkem podle § 109 písm. e) stavebního zákona (vlastník sousedních pozemků, jehož vlastnické právo může být prováděním stavby přímo dotčeno), a proto mu bylo v řízení s velkým počtem účastníků v souladu s § 112 odst. 1 stavebního zákona stavební povolení doručováno veřejnou vyhláškou (§ 25 správního řádu), přičemž mu bylo doručeno dne 20. 12. 2017. Patnáctidenní odvolací lhůta (§ 83 odst. 1 správního řádu) začala běžet dne 21. 12. 2017 a uplynula dne 4. 1. 2018. Pokud žalobce podal odvolání dne 4. 4. 2018, podal ho pozdě. Jelikož zde nebyly splněny předpoklady pro obnovu řízení, pro vydání nového rozhodnutí či pro přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení, musel žalovaný odvolání žalobce jako opožděné v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu zamítnout.
6. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (absentují důvody výroku rozhodnutí, žalovaný nereagoval na všechny dílčí námitky žalobce apod.). Vzdor

uplatněné námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalobce zjevně pochopil důvody, které žalovaného vedly k zamítnutí jeho odvolání pro opožděnost, a proto v žalobě naříkal, že měl být považován za účastníka podle § 27 odst. 1 správního řádu (ve spojení s § 109 písm. c/ stavebního zákona), neboť stavba je prováděna i na jím vlastněných pozemcích (součástí stavby je totiž i oprava odvodňovacích příkopů a propustku, přičemž tyto stavby „je možno umístit jen na sousedních pozemcích“, tedy i na pozemcích ve vlastnictví žalobce), a proto mu mělo být rozhodnutí doručeno do vlastních rukou. To se však nestalo, stavební povolení bylo doručováno veřejnou vyhláškou, a proto dle žalobce stavební povolení nenabývalo moci práva, odvolání žalobce bylo včasné a mělo být věcně posouzeno. Navíc ve veřejných vyhláškách nebyl žalobce identifikován jménem a příjmením, pouze výčtem pozemků přímo dotčených vlivem záměru (nadto ve výčtu nebyl uveden jeden pozemek evidovaný v katastru nemovitostí jako p. p. č. X v k. ú. Poběžovice u Holic o výměře 9 m²), což je dle žalobce postup vadný, ústící v neúčinnost doručení veřejnou vyhláškou (žalobce se v této souvislosti dovolával právních závěrů obsažených v odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 3. 2014, č. j. 30 A 95/2012- 50). Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které není třeba rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) vyhodnotil námitky žalobce jako liché, odkázal odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru nejen věcně správné, ale též zákonné, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
8. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s. ř. s.)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Předně je nutno odmítnout tvrzení žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro skutečnou absenci důvodů (nedostatkem důvodů přitom nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí při sebevětší snaze meritorně přezkoumat. Ostatně není možno zapomínat na to, že účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Bylo by iracionální (a bylo by ryzím formalismem) rušit správní rozhodnutí v situaci, kdy je zcela zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí se shodným výrokem. Dle ustálené judikatury proto správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spise dostatečnou oporu pro úvahu, že rozhodnutí správního orgánu je po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads

87/2006 - 36, publikovaný pod č. 1389/2007 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009 – 73, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, 6 As 302/2016 – 33, bod 25). Obdobně v odůvodnění rozsudku ze dne 11. 1. 2015, č. j. 1 As 229/2014 – 48 (bod 18), Nejvyšší správní soud uvedl, že „nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné“ (shodně srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 6 Ads 109/2009 – 123, bod 33, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 6 As 112/2014 - 39, bod 15, či rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 6. 1996, č. j. 6 A 825/95-7, z poslední doby pak zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 9 Azs 100/2018 – 30).

10. S přihlédnutím k výše citovaným ustáleným závěrům správních soudů je tedy nutno uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné je. Bylo by nepochybně možné si představit individuální správní akt s podrobnějším odůvodněním, podstatné však je, že úvaha, o kterou je opřen výrok žalobou napadeného rozhodnutí, je z jeho odůvodnění seznatelná (viz bod 5 odůvodnění tohoto rozsudku).
11. Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí nezpůsobuje ani to, že žalovaný nereagoval na všechny argumenty žalobce obsažené v odvolání, neboť vzdor tomu, že je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry [proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, či rozsudek ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Afs 113/2018 – 76, bod 8)], případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní [což soustavně připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 (odstavec 4 odůvodnění), usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 (odstavec 5 odůvodnění), usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 (odstavec 6 odůvodnění), či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, etc.)] - tzn., že na námitky účastníka řízení lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí [tento právní názor akceptoval opakovaně i Nejvyšší správní soud – viz např. rozsudky ze dne 31. 5. 2018, č. j. 2 Afs 290/2017 – 32, bod 48, ze dne 25. 4. 2018, č. j. 2 Afs 345/2017 – 35, bod 38, ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 179/2017 – 38, bod 21, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 – 64, bod 61, ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014 – 9, bod 37, ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108, bod 12, ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012 – 161, ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 169/2014 – 55, etc.]. Implicitně lze vypořádat i důkazní návrhy účastníků řízení (k tomu srov. z poslední doby např. nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 35/19, bod 62).
12. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí srozumitelně prezentoval závěr, který vylučoval závěry předkládané žalobcem. V kontextu nyní projednávané věci (přezkum rozhodnutí,

kterým bylo zamítnut odvolání žalobce pro opožděnost) lze takový postup žalovaného akceptovat.

13. Nyní k meritu věci. V případě rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřipustnost se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost. Odvolací orgán, který dospěje k závěru, že se jedná o opožděné nebo nepřipustné odvolání, neprovádí přezkum odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nad rámec toho, že se z moci úřední zabývá otázkou, zda opožděné nebo nepřipustné odvolání neodůvodňuje obnovu řízení, vydání nového rozhodnutí či přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení. V žádném případě však již takové pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně netvoří jednotu s rozhodnutím nadřízeného správního orgánu (proto není okruh účastníků řízení před odvolacím správním orgánem totožný s okruhem účastníků řízení před správním orgánem prvního stupně), jímž je odvolání směřující proti tomuto pravomocnému rozhodnutí zamítnuto jako opožděné nebo nepřipustné (aniž by ovšem bylo odvoláním napadené rozhodnutí zároveň potvrzeno). Těmito skutečnostmi je determinován i rozsah soudního přezkumu. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného je tudíž správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání, a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 10 As 149/2015 - 35, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2016, č. j. 2 As 255/2015 - 36). Věcnými námitkami ohledně nezákonnosti stavebního povolení či předcházejícího řízení se správní soudy zabývat nemohou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As 328/2016 - 96, bod 36). Pokud krajský soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřipustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě rozhodnutí odvolacího správního orgánu zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, a ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5 As 228/2017 - 32, bod 33).
14. V daném případě není pochyb o tom, že rozhodnutím Městského úřadu Holice ze dne 4. 12. 2017, č. j. MUHO/18969/2017, sp. zn. MUHO 11031/2017/ŽPSÚ/Vin, byla na základě žádosti obce Poběžovice u Holic ze dne 15. 8. 2017 podle § 115 stavebního zákona povolena stavba s názvem „oprava místní komunikace Poběžovice – II. etapa (objekt SO 102)“. Stavba byla povolena na pozemku ve vlastnictví stavebníka evidovaném v katastru nemovitostí jako pozemková parcela č. X v k. ú. Poběžovice u Holic o výměře 11 910 m², druh pozemku ostatní plocha, způsob využití – silnice. Dle stavebního povolení měla být předmětná stavba realizována výlučně na pozemku ve vlastnictví stavebníka (p. p. č. X v k. ú. Poběžovice u Holic) s tím, že případné vstupy na cizí pozemky budou projednány a odsouhlaseny s vlastníky těchto pozemků před zahájením stavebních prací (podmínka pro provedení stavby č. 21). Za těchto okolností nemohl být žalobce považován za účastníka řízení dle 109 písm. c) stavebního zákona, neboť tím je pouze vlastník pozemku, na kterém má být stavba prováděna (není-li stavebníkem), může-li být jeho vlastnické právo k pozemku prováděním stavby přímo dotčeno. Jak již ale bylo řečeno, stavba byla povolena

(srov. výrokovou část stavebního povolení) výlučně na pozemku ve vlastnictví obce Poběžovice u Holic. Pokud by stavba byla provedena v rozporu se stavebním povolením též na pozemku (pozemcích) ve vlastnictví žalobce, byl by to důvod pro zahájení řízení o odstranění stavby (§ 129 odst. 1 písm. b/ stavebního zákona), případně řízení o přestupku (srov. § 178 až 183 stavebního zákona). Taktéž vstup na pozemky ve vlastnictví žalobce bez jeho souhlasu je (nejen) porušením podmínek stanovených ve stavebním povolení (viz podmínku pod bodem 21 stavebního povolení). Případné delikttní jednání stavebníka či stavebního podnikatele po vydání stavebního povolení však není důvodem pro to, aby byl žalobce ex post považován za hlavního (esenciálního) účastníka řízení, z něhož stavební povolení vzešlo.

15. Lze tedy shrnout, že žalobce byl zjevně účastníkem podle § 109 písm. e) stavebního zákona (vlastník sousedního pozemku, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno), tedy tzv. parciálním účastníkem, a proto mu bylo v řízení s velkým počtem účastníků (žalobce v žalobě nezpochyboval, že se jednalo o řízení ve smyslu § 144 správního řádu) v souladu s § 144 odst. 6 správního řádu (ve spojení s § 25 správního řádu) a s § 112 odst. 1 stavebního zákona stavební povolení doručováno veřejnou vyhláškou [proces vyvěšení a sejmutí veřejné vyhlášky žalobce taktéž v žalobě nezpochyboval, ostatně k žalobě připojil kopii stavebního povolení s doložkou „vyvěšeno“ (listy č. l. 8 až 10 soudního spisu) a v archivu elektronické úřední desky Obecního úřadu Poběžovice u Holic lze předmětnou veřejnou vyhlášku dosud dohledat – <http://www.obecpobezovice.cz/file.php?id=741&oid=6009847>], přičemž mu bylo doručeno dne 20. 12. 2017 (§ 25 odst. 2, 3 správního řádu). Patnáctidenní odvolací lhůta (§ 83 odst. 1 správního řádu) začala běžet dne 21. 12. 2017 a uplynula dne 4. 1. 2018. Pokud žalobce podal odvolání až dne 4. 4. 2018, podal ho pozdě. Jelikož zde nebyly splněny předpoklady pro obnovu řízení, pro vydání nového rozhodnutí či pro přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení, žalovaný správně odvolání žalobce jako opožděné v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu zamítl.
16. Právní názor vyjádřený v odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 3. 2014, č. j. 30 A 95/2012- 50, je pro nyní projednávanou věc irelevantní, neboť ve věci vedené pod sp. zn. 30 A 95/2012 se krajský soud zabýval výkladem stavebního zákona ve znění platném a účinném před novelou provedenou zákonem č. 350/2012 Sb. Od 1. 1. 2013 platí, že v případě řízení s velkým počtem účastníků se v oznámení o zahájení řízení a v dalších úkonech řízení účastníci řízení podle § 109 písm. e) a f) stavebního zákona [parciální účastníci; esenciálními účastníky jsou vždy účastníci řízení podle § 109 písm. a) až d) stavebního zákona] identifikují označením pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí přímo dotčených vlivem záměru (srov. § 112 odst. 1 stavebního zákona). V nyní projednávané věci tedy nebylo nutno ve stavebním povolení uvádět jméno a příjmení žalobce, postačovalo pouze uvést pozemky přímo dotčené vlivem záměru. To se také stalo, správní orgán uvedl v rozdělovníku stavebního povolení tři pozemky ve vlastnictví žalobce a žalobce, který v obci Poběžovice u Holic žije, tedy nemohl mít (vzdor tomu, že ve výčtu pozemků jeden pozemek zmíněn nebyl – jednalo se o pozemek evidovaný v katastru nemovitostí jako p. p. č. X v k. ú. Poběžovice u Holic o výměře 9 m²) pochybnosti o tom, že se jej předmětné stavební řízení týká. Nadto i případná absence určitého údaje identifikujícího účastníka řízení je pouze dílčí vadou písemného vyhotovení rozhodnutí, kterou lze v případě nutnosti odstranit opravným usnesením. [I kdyby však

neuvedení jednoho jediného pozemku ve vlastnictví žalobce v rozdělovníku stavebního povolení mělo vyústit v závěr, že rozhodnutí nebylo veřejnou vyhláškou řádně doručeno (což je závěr *prima vista* absurdní - k tomu srov. též argumentaci sub 17 a 18), bylo by odvolání žalobce i tak opožděné, neboť žalobce se se stavebním povolením prokazatelně seznámil (= faktické doručení)¹ nejpozději při nahlížení do spisu dne 20. 2. 2018, odvolání však podal až dne 4. 4. 2018, tedy zjevně po uplynutí subjektivní 30 denní lhůty stanovené v § 84 odst. 1 správního řádu].

17. Pro úplnost je možno dodat, že právní názor vyslovený v odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 3. 2014, č. j. 30 A 95/2012-50, nebyl všeobecně akceptován a nyní rozhodující senát 52A se s ním neztotožňuje. Orgány aplikující právo musí při své činnosti postupovat tak, aby interpretační a aplikační právní problémy řešily s maximální mírou racionality (ne opačně). Nejen správní řád, ale i jiné procesní předpisy (např. občanský soudní řád, daňový řád apod.) vycházejí z domněnky, že každý se seznámil s písemnostmi zveřejněnými předepsaným způsobem na úřední desce, bez ohledu na to, zda je na písemnosti jmenovitě uveden jako adresát či nikoli. Správní řád i jiné procesní předpisy též počítá s doručováním osobám neznámým, tedy osobám, jejichž jméno z povahy věci na doručované písemnosti nemůže být uvedeno. Například v dražební vyhlášce při prodeji nemovitostí jsou vyzýváni všichni, v jejichž prospěch je dražená nemovitost zatížena, nebo kteří mají k nemovitosti práva nepřipouštějící dražbu, aby svá práva uplatnili ve stanovené lhůtě, s tím, že pokud tak neučiní, jejich práva k nemovitosti zaniknou, respektive se k nim nepřihlíží (§ 336b odst. 2 o. s. ř.). Přestože takový postup nepochybně intenzivně zasahuje do práv dotčených osob, nelze dovozovat, že by neuvedení jména a příjmení takto dotčených osob na vyhlášce způsobovala její nedoručení těmto osobám. Jinými slovy vyvěšením veřejné vyhlášky na úřední desce po stanovenou dobu dojde při splnění ostatních zákonem stanovených podmínek k doručení všem, kterých se písemnost týká. Lze tedy uzavřít, že pro možnost seznámit se s rozhodnutím či s jinou písemností doručenou prostřednictvím veřejné vyhlášky není podstatné, zda je jméno a příjmení účastníka uvedeno v rozdělovníku. Ostatně pokud již někdo skutečně úřední desku správního orgánu sleduje, pochopitelně zjišťuje, o jaké záměry se jedná a na jakých pozemcích mají být umístěny, a podle toho vyhodnocuje, zda

¹ Za účelem ochrany právní jistoty ostatních účastníků při specifických situacích, kdy rozhodnutí správního orgánu nebylo řádně oznámeno, vytvořila judikatura alternativní konstrukci způsobu oznámení rozhodnutí, kterou lze nazvat „faktické seznámení se s rozhodnutím“. Byť je oznamování rozhodnutí podle § 72 odst. 1 správního řádu situací ideální a zjevně nejobvyklejší, jak konstatoval i rozšířený senát v rozsudku č. j. 2 As 25/2007 - 118 (bod 37), nelze abstrahovat od toho, že může nastat široká škála různých skutkových příběhů, které život přináší - od případů, kdy se objeví opomenutý účastník, který nebyl znám vůbec nikomu, ba ani on sám nevěděl, že se nějaké řízení vede a že nějaké rozhodnutí bylo vydáno, až k případům, kdy účastník řízení na něm bral plnohodnotnou účast nebo jej dokonce sám inicioval, výsledné rozhodnutí získal z jiného zdroje (a případně proti němu také právními cestami brojil a snažil se jej zvrátit), ale - v důsledku chyby nebo nepozornosti - se mu výsledné rozhodnutí nedostalo do rukou cestou, kterou zákon předpokládá, tedy řádným oznámením. Účelem právní fikce oznámení rozhodnutí prostřednictvím „faktického seznámení se“ s obsahem rozhodnutí je právě ochrana právní jistoty a minimalizace zásahů do právních vztahů konstituovaných již pravomocným správním rozhodnutím. Formalistické lpění na řádném oznámení rozhodnutí (a s tím související zpochybnění právní moci rozhodnutí) by v takových situacích představovalo větší zásah do právní sféry subjektů, než zásah, který je způsoben jednomu z účastníků řízení právě nesprávným oznamováním. V takových případech je nutno okamžik oznámení rozhodnutí odvodit právě od okamžiku faktického seznámení se s rozhodnutím (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2018, č. j. 1 As 311/2017 - 37, body 42 a 43).

se ho určitý záměr může týkat, nebo ne. Rozdělovník pak může být při takové činnosti pouze pomocným vodítkem, údaje v něm obsažené však nejsou rozhodující. Nadto, jak již bylo uvedeno výše, případná absence určitého údaje o účastníkovi je pouze dílčí vadou písemného vyhotovení rozhodnutí, kterou je možno odstranit.

18. Lze tedy uzavřít, že základní žalobní námitky nebyly důvodné (skutečně se jednalo o opožděné odvolání a žalobce nebyl zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu), a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když zákonem stanovené podmínky pro takový postup byly splněny (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
19. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 12. dubna 2019

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu